

ЮЛИАНА МАНОВА
ОКОТО НА САЛЮНА

chitanka.info

Айона бе родена в Женската половина на Кралството. Тук господари бяха жените — те се биеха за запазване на земята си и взимаха решения. Мъжете бяха техни роби и нямаха никакви права. Същото положение, но наопаки, беше в Мъжката половина. Понякога се случваше някой роб или робиня да успее да премине на противоположната страна, но — мъж или жена — не можеше да свикне (и да се бори) с ужасната престъпност, която се вихреше и в двете половини, и скоро умираше от глад или с прерязано гърло.

Кралството беше разделено на две половини от самото си създаване. Две постоянно враждуващи територии. В Женската половина се намираше Кристалният меч. Според легендите с него Тавинга е разделила земята от небето. Тя беше главната богиня на Кралството. Мечът принадлежеше на кралския род Криу. Мъжете от противоположната страна имаха на свое разположение Бронзовата брадва. Друга легенда гласеше, че с нея Ритох е създал Границата между половините — той пък беше главният бог, а самата Граница представляваше бездънна пропаст, за която се носеха най-различни ужасяващи истории.

Айона Криу беше израсла в покрайнините на града, където на всеки ъгъл дебнеха просякини, готови да ти прережат гърлото, и крадли, готови на убийство за един сребърен пръстен. Там човек можеше да научи най-добре колко е ценен животът. Девојката бе оставена да порасне дива и непокорна, с едно изключение. От самото ѝ раждане в кралската спалня до седемнайсетия ѝ рожден ден преди няколко седмици ѝ бяха втълпявали, че тя е Избраната. В двете половини съществуваше по една статуя с отворена уста — в Женската половина — на Тавинга, а в Мъжката — на Ритох. Всъщност те представляваха нещо като малки, но много мощни вулкани, способни да изтрият от лицето на земята половината, на която се намират. За да ги спасят от гибел, боговете им бяха пратили Окото на Салюна — голям колкото юмрук огненожълт скъпоценен камък. Когато той се сложеше в устата на статуите, опасността отминаваше. Но камъкът беше един, а статуите — две. След като десет години останеше в едната статуя, другият вулкан започваше да се надига. Тогава тези, които бяха заплашени от унищожение, пращаха някой избран да открадне камъка и се спасяваха. След още десет години всичко се повтаряше в обратна посока. Избраните трябваше да принадлежат на

рода Криу, защото те притежаваха Кристалния меч и Бронзовата брадва — само с тях можеше Окоето на Салюна да бъде взето от устата на статуята, без да се превърнеш в купчинка прах.

Айона ходеше често в двореца, за да се научи как да използва древното оръжие. Мечът беше много тежък и нетрениран човек едва ли би издържал и две минути, като го размахва, но девойката бе силна и издръжлива и можеше да го върти с часове, без видими признаци на умора. След тренировките тя беше свободна да ходи, където си иска. Най-предпочитаните от момичето места бяха забутаните барове, където се събираха най-опасните дами от околността. С не една от тях Айона беше добра приятелка, а с крадлата Киташа бяха като сестри. Тъй като ѝ бе позволено да вземе придружител в опасното приключение, девойката смяташе да тръгнат заедно с разбойничката. Никой не можеше да каже защо се харесваха толкова. Айона бе по-дребна от приятелката си (ако при един и осемдесет и три можеше да се нарече „дребна“), с къса кестенява коса и големи маслинозелени очи. Киташа бе около два и десет висока, с дълга руса коса, която държеше винаги на плитка или на опашка, много тъмни кафяви очи и ум като на лисица — остър и безсъвестен. Тя можеше цял ден да дрънка лъжи, без да ѝ мигне окоето. Двете с принцесата прекарваха много време из крайните улички и причакваха някой да мине, за да го обертат. Тъй като Айона и Киташа бяха улични момичета, нямаха собствени роби. Често те отиваха вечер у някоя приятелка и прекарваха нощта в забавления с чуждите мъже.

И ето, че денят дойде. На принцесата започваше да ѝ става скучно. Вече бе такава ловка крадла, че можеше да измъкне парите от ръката на жена, без тя да забележи. Чудеше се какво да прави, когато видя учителката си Саная.

— Тук съм. Много е рано още за тренировката, какво има?

— Времето дойде, момичето ми. Трябва да тръгваш. Вулканът започна да се надига. Ако не се върнеш до пет дни, вече няма да има къде да се връщаш. — Саная говореше, сякаш обрича и Айона, и страната на сигурна смърт.

— Но какво има? Не мислиш, че съм готова? Е, аз ще ти покажа, че съм! Хайде, Киташа, да тръгваме! — Принцесата изглеждаше бясна. Хвана приятелката си за ръка и закричи с едва прикриван яд към двореца.

— Айона, почакай! Вземи това — учителката пхна в ръката ѝ две малки зрънца. — Не си помислила как ще минеш Границата, нали? Това ще ти помогне.

— Благодаря — промълви девойката, вече разкайвайки се за избухването си. Тя хвана приятелката си подръка и продължиха напред много по-спокойно.

— Успех! — прошепна Саная.

След като взеха Кристалния меч от двореца, двете момичета тръгнаха на път. Първия ден те трябваше да стигнат до пропастта, през нощта да преминат, на следващия ден да стигнат до Синру, където беше Окото на Салюна, през нощта да го вземат и после да тръгнат обратно. Ако нещо не се объркаше, щяха да са си вкъщи един ден преди да е изтекъл фаталният срок.

През първия ден нищо интересно не се случи. Понеже не носеха никаква храна със себе си, се наложи да убият един салюн за обяд. Скъпоценният камък бе кръстен на тях, защото очите им наистина приличаха на скъпоценности. Иначе беше малко животинче, покрито с жълтокафява пухкава козина. Някои хора си ги вземаха за домашни животни, тъй като бяха много сладки.

Привечер стигнаха Границата. От другата страна се простираха горите на Мъжката половина. Никой не се мяркаше, но Айона и Киташа знаеха, че гъмжи от шпиони, готови да ги убият. За мъжете от онази страна на Границата не можеше да има нещо по-хубаво от изчезването на Женската половина, така че сега всеки човек оттам беше нащрек за крадли.

Те изчакаха, докато се стъмни съвсем и тогава Айона хвърли едно зрънце в бездната. Внезапно букет от разноцветни лъчи избухна от пропастта. Двете девойки прикриха очите си. От светлините започна да се оформя мост, който изглеждаше все по-стабилен и по-стабилен. Беше разположен по-ниско от ръба на Границата, така че, ако някой погледнеше, нямаше да ги забележи. Момичетата внимателно се спуснаха до моста и притичаха приведени. Благополучно стигнаха до другата страна и легнаха да спят под едно дърво.

На сутринта ги събуди далечен тропот на копита. Имаха достатъчно време да се опомнят и да се скрият зад дърветата. Един странник на кон мина съвсем наблизо, но не ги видя. Айона мислено благодари на хората, които се бяха сетили да я оставят да живее по

крайните квартали, където се бе научила да не издава и звук, докато опасността отmine. Тя можеше да го докосне, ако искаше, толкова беше близо. Явно бе някакъв часовой. Непознатият отмина нататък, без да забележи нищо. Разбойничките си отдъхнаха и продължиха навътре в гората. Цял ден вървяха на запад и късно следобед достигнаха Синру.

Той беше най-големият град в Мъжката половина, а също и нейна столица. През главната порта непрекъснато влизаха и излизаха мъже. Момичетата ги зяпаха учудено. За пръв път виждаха толкова мъже да се разхождат свободно, без никой да им заповядва. И тогава видяха една робиня. Тя отиваше за вода и се опитваше да не пречи на движението, но все пак се оказа на пътя на един млад мъж. Той я блъсна грубо и измърмори някаква ругатня. Айона скочи разгневена и щеше да се спусне надолу, ако Киташа не я бе спряла. Как смееше един мъж да се отнася така с една жена! Разбира се, ако принцесата бе блъснала някой роб на улицата и го беше наругала, нямаше да обърне внимание. Но това бе жена! Айона очакваше жената да предизвика мъжа на дуел, но вместо това тя се изправи и побърза да налее вода. След това почти тичешком се прибра в града. Принцесата гледеше изумена. Какво й имаше на онази жена? Защо не го предизвика? Как можеха изобщо да търпят подобно нещо? Тя стисна зъби. Имаше нещо сбъркано в тази половина. Жените не бяха робини! Те бяха бойци. Мъжете бяха предназначени за роби! Или пък не?

Докато Айона размишляваше, слънцето залезе. Време беше да свършат най-опасната част от задачата.

Разбойничките се промъкнаха до задната врата на двореца. Той беше напълно точно огледално копие на този от другата половина, така че принцесата знаеше откъде да минат. Статуята на Ритох се намираще в голяма зала в центъра на палата. Трябваше възможно най-бързо да вземат камъка и да изчезнат, преди още да е обявена тревога. Нямаше да е лесно, защото из целия замък сновяха пазачи, а и в самата зала можеше да има капан. С ловкостта на изпечена крадла, Киташа се справи с ключалката и двете влязоха вътре. След многобройни завойи и няколко на косъм избегнати сблъсъка с охраната, те се приближиха до целта си. Сега им предстоеше да изминат един много дълъг коридор, пресечен с друг, и щяха да са стигнали. Въпросът бе, че по коридора нямаше никакви ниши или врати, където да се скрият. Ако пазачите

минеха по пресечния коридор, щяха да ги хванат. Двете приятелки поеха дълбоко дъх и запристъпваха тихо към вратата на залата. След като бяха минали почти цялото разстояние, страховете им се сбъднаха. Откъм пресечния коридор се чува стъпки и разговори. Момичетата се спогледаха. Притиснаха се силно до стената. Можеха само да се надяват, че мъжете ще отминат, без нито един да погледне към тях. Но, за нещастие, пазачите бяха решили, че няма смисъл да обикалят целия дворец, след като могат да чакат крадлите и пред вратата на залата и се насочваха право към нея. В момента, когато първите завиха зад ъгъла, Айона все още не бе сигурна какво да прави. Няколко мига всички стояха вцепенени. Мъжете — защото бяха изненадани, а жените — защото не знаеха какво да направят. Принцесата ги преброи. Бяха повече от двайсет. Дори двете със силната ѝ приятелка нямаше да успеят да се справят.

— Ти върви. Аз ще се оправя с тях. — Киташа я побутна към вратата.

Айона я погледна преценяващо. Не, дори и двуметровата ѝ приятелка не можеше да издържи на атаките на трийсетина мъже наведнъж. Това си беше чисто самоубийство. Девојката отвори уста, но Киташа я накара да замълчи.

— Нито дума! Когато (не АКО, а КОГАТО) успееш да вземеш Окоето на Салюна, аз ще те чакам тук и ще се ометем от това гадно място. Хайде, тръгвай, преди да са се опомнили. Трийсетина момченца не са проблем за мен.

Айона тръгна към залата. Преди да влезе се обърна да погледне как приятелката ѝ ругае и предизвиква пазачите.

— В името на Тавинга, какви грозни копелета сте вие!

Като направи гримаса на отвращение, тя с вик се вряза в купчината мъже.

Принцесата поклати глава и престъпи прага. Трябваше да закрие очи, защото помещението бе озарено от яркото сияние на скъпоценния камък. Тя огледа залата. Около статуята на бога бяха разположени четири грозни скулптури. Представляваха голи мъжки тела с глави на змия, насекомо, чакал и сова, застинали в заплашителни пози. Покрай стените на огромното пространство, което между другото беше кръгло, имаше още много статуи, точно копие на първите четири. Малко стресната, Айона свали Кристалния меч от гърба си, където беше

досега, и се приближи към Окото на Салюна. Внимателно подпъкна меча под камъка и с рязко движение го измъкна от устата на Ритох. Той звънна мелодично при удара си в пода и остана да лежи там като късче злато. Девойката се огледа напрегнато. Никакви отровни стрели или вода, бързаща да я удави. Нищо. Принцесата се наведе и взе златистото парче. Все още нищо. Тя въздъхна облекчено. И сякаш точно тази въздишка беше знакът, чакан от скулптурите. Изведнъж всички статуи в залата се размърдаха и тръгнаха към нея. Тогава Айона разбра. Мястото не бе защитено с обикновен капан, а с магия. Тя свали отново оръжието от гърба си и се приготви за жестока битка. Първо трябваше да се справи с четиримата в средата. С първия удар жената отнесе главата на насекомото. Вторият остави чакала с продупчено сърце, третият разпори корема на змията, а при четвъртия мечът влезе толкова дълбоко в главата на совата, че на Айона ѝ трябваше известно време да го извади. Междувременно тя забеляза, че чакалът и змията отново са на крака. Значи трябваше наистина яко да ги удариш, а при всички тия доброволци наоколо... Но също така бе забелязала, че оръжието минава през чудовищата по-лесно, отколкото през обикновени хора. Това поне щеше да ѝ спести малко енергия. Девойката заразмахва меча бясно в опит да си пробие път до стената, така че да не трябва да се пази отвсякъде — поне гърбът ѝ да е защитен. Успя да се добере до нея и започна да коли съществата ритмично. Уповаваше се на своите необикновени сила и издръжливост. Но незнайният магьосник добре си бе свършил работата — всяко чудовище, което не беше без глава или насечено до невъзможност, бе неутрализирано само за малко. Айона започна да се отчайва. Все пак съществата бяха намалели малко. Но недостатъчно. Ако ги избиваше с това темпо, нямаше да издържи. Тя си наложи да не мисли за това и се съсредоточи в битката. Удари, вдигни меча, удари следващия, вдигни меча, удари пак, вдигни, удари, вдигни, удари, вдигни, удари... В този ритъм се изгубиха всичките ѝ мисли, остана само желанието за живот. Да живееш, да оцелееш, дори когато няма надежда — на това се бе научила Айона още от малко дете. Времето загуби смисъл. Тя не знаеше откога продължава схватката и ѝ беше безразлично. След цяла вечност, както ѝ се стори, усети, че започва да се изморява. Но и враговете бяха доста намалели. Бяха останали не повече от десет. Принцесата продължи с ударите, ала мечът натежаваше все повече в

ръката ѝ. Накрая оцеляха само трима. На първия тя успя да отсече главата, на втория разцепи черепа до носа. Но докато се опитваше да извади оръжието си, усети нечии ръце да стискат гърлото ѝ. Обърна се и се взря в студените очи на змийската глава. Ръцете я стискаха все по-силно и Айона усети, че е на прага на смъртта. Внезапно главата на чудовището отхвъркна и ръцете му се отпуснаха. Отзад стоеше Киташа с кървавия си меч в ръка.

— Ама какво става?! Чакам аз, чакам отвън, а тебе те няма, влизам тука и го намирам тва нещо да те стиска за гръкляна, а наоколо изглежда като касапница. Ще ми обясниш ли кво става?

— По пътя. Давай да се махаме оттук — едвам изхриптя Айона, разтривайки гърлото си.

Двете приятелки се измъкнаха благополучно от града, защото никой не бе вдигнал тревога. По пътя към границата принцесата разказа на Киташа прежеждията си. После поиска да узнае какво бе станало отвън, докато траеше битката.

— О, отвън също се трепяхме яката, ама, нали ти казах, трийсетина момченца не могат да се изправят срещу мен, та ги разбих. — Разбойничката изглеждаше много горда от себе си.

Цял ден вървяха. В Мъжката половина нямаше салюни, но имаше гристи. Те изглеждаха ужасно — целите лигави и покрити с брадавици, — но месото им беше най-вкусното нещо на света. През нощта достигнаха Границата. Използваха второто вълшебно зрънце и преминаха спокойно. От другата страна вече се чувстваха трусове, породени от вулкана. Цялата земя се тресеше. Момичетата се усещаха съвсем у дома си, така че легнаха и заспаха съвсем близо до бездната. На сутринта се събудиха свежи и почти забравили прежеждията от поминалата нощ. Продължиха с бодра крачка към Сакру (това беше столицата на Женската половина, където те живееха). Следобед си бяха вкъщи. Преди да занесе камъка в залата при статуята на Тавинга, Айона отиде да види Саная.

Учителката беше много щастлива.

— Радвам се да те видя жива и здрава, моето момиче. Значи си успяла, така ли?

— Разбира се, Саная! Доказах ли ти, че съм достойна да бъда Избрана?!

— Със сигурност, Айона. Не съм искала да те обидя, просто смятах, че си много млада за такава трудна задача. Сега, моля те, иди и сложи онзи проклет камък на място, защото от тези непрестанни трусове получавам морска болест.

Наистина Саная изглеждаше променена. Принцесата не можеше да каже какво точно беше различно, но със сигурност чувстваше промяната. Тя се престори, че нищо не е забелязала и отиде да сложи Окото на Салюна, където му беше мястото. Щом го постави в тесния отвор, земята потръпна още веднъж и застина. Така беше много по-добре. Още двайсет години нямаше да се тревожат за оцеляването си.

Отсега нататък Айона трябваше да се научи не да краде, а да брани от крадци. За тази цел беше най-добре да тръгнеш из града с доста пари и ако до вечерта все още всичките са в теб, значи си професионалист. В началото момичето оставаше с две-три монети в джоба и беше много отчаяно. Принцесата знаеше как да краде, но това знаеха и повечето жени в града. Ала постепенно тя се научи да различава нехайно минаващата крадла от честната жена. След няколко години можеше от един поглед да каже дали човек е честен или не. После дойде ред на безкрайните тренировки. Случката в Синру ѝ показа, че не е достатъчно издръжлива, за да запази живота си. Досега Айона можеше да размахва меч около 4–5 часа, но след многобройните всекидневни упражнения това време се увеличи на 6, 7, 8 часа. Една година преди да е изтекъл десетгодишният срок, тя умееше да посича неприятели в продължение на 10 часа. Принцесата се съмняваше, че може да има толкова многоброен враг, който 10 часа да приижда и да не е избит.

По време на всичките тези години Айона скришом наблюдаваше Саная. Така и не можа да разбере какво е станало с нея, но поне определи различията. Обичайното прокарване на ръка през косата го нямаше. Любимите думи и изрази бяха изтрети от езика ѝ. Привичните ѝ гримаси бяха също безследно изчезнали. Саная не беше на себе си. През цялото това време принцесата не зададе нито един въпрос. Тя бе търпелива и знаеше, че ще дойде момент, когато ще разбере всичко.

И ето че дойде денят, когато стражите на границата съобщиха, че Мъжката половина е започнала да потреперва от надигащия се вулкан. Отсега-нататък щеше да има пет дни, през които или щяха да опазят

камъка и да станат единствени господарки на Кралството, или щяха отново да го загубят и след едно десетилетие пак щеше да се наложи да спасяват живота си. Освен важната вест, която накара всички жени да застанат нащрек, пазачките споменаха, че отново една група от около 15–20 робини е успяла да премине границата и се е насочила към Сакру. Айона въздъхна с отегчение. Пак трябваше да им обяснява всички правила.

Привечер групичката бежанки достигна портите на града. Принцесата и няколко приближени (и Киташа, разбира се) вече ги очакваха. Пристигащите се оказаха много разнородна група. Най-младата от тях беше едно момиче на около 13 години, а най-старата — една бабичка с бастун на 75–80. Айона се зачуди как изобщо са успели да избягат, но не позволи на мислите си да ѝ попречат.

— Добре дошли в Женската половина — започна тя. — След като сте избягали от онези варвари отвъд Границата, значи тук би трябвало да ви хареса повече.

— Е, чак пък варвари... — обади се една.

— Наистина, не бяха чак толкова лоши — допълни друга.

Принцесата ги гледаше изненадано. Всяка жена, която бе успяла да се измъкне от лапите на мъжете, разказваше какви животни са те и колко са ужасни.

— Добре, няма да ви питам защо сте избягали, щом смятате, че не са „толкова лоши“ — каза Айона, когато си възвърна дар слово, — но знайте, че тук имаме закони. Вие имате право на три дни престой в двореца, докато намерите къде да живеете. След това ви изхвърляме. Ако искате — крадете, ако искате — работете честно. Но повече не ми се мяркайте пред очите, освен ако не сте се издигнали дотолкова, че да имате право да влизате в палата. Имате ли някакви въпроси?

— Да. — Това беше бабичката. — Докато сме в двореца, навсякъде ли ще можем да влизаме или има забранени места?

— Няма забранени места — отвърна спокойно принцесата. — Вие сте наши гости и можете да ходите, където пожелаете. Още нещо?

Нямаше повече въпроси, така че ги настаниха по стаите и ги оставиха на спокойствие. Айона и Киташа застанаха на стража пред вратата на залата със скъпоценния камък. Цяла нощ нищо не се случи, пък и беше толкова тихо, че към 5 часа и на двете започна да им се приспива. Айона много добре съзнаваше, че ако заспи, това може да

означава загубата на магическия камък. Но никой не дойде цяла нощ, защо пък точно сега да идва? Клепачите ѝ натезаваха все повече и повече. Виждаше, че и приятелката ѝ е готова да заспи. Все пак, едва ли можеха да стоят четири нощи без да мигнат. Пет минутки можеха да си позволят...

Айона стресната отвори очи и видя сънената си приятелка, която — като нея — се бе сепнала в съня си. Слънцето нахлуваше през прозорците. Значи беше поне осем часа. Бяха спали най-малко три часа! Двете се спогледаха уплашено и едновременно посегнаха да отворят вратата. Две въздишки на облекчение се изплъзнаха от тях, когато видяха, че Окото на Салюна е все още на мястото си. Ослушвайки се, разбраха какво ги е събудило. Шум от стъпки, придружени със странно топуркане, ехтеше по коридора и се приближаваше все повече. Двете момичета застанаха в бойни позиции. Но щом видяха кой идва, отпуснаха оръжията. Иззад завоя излезе бабичката от Мъжката половина с бастуна си и се насочи към тях.

— Излязох малко да пообиколя и видях, че дворецът ви е доста тих и празен — отбеляза тя.

— По това време (имам предвид петте дни за отбрана) в двореца са само пазачките, които се опитват да бъдат абсолютно безшумни — обясни Айона.

— Разбирам. Дали ще мога да разгледам залата зад вас? — Бабичката погледна зад гърбовете им. — Чух, че тук държите онзи скъпоценен камък.

— Разбира се, запо... — Айона примигна. За момент ѝ се стори, че бастунът проблясва металически. Глупости, беше си обикновено дърво. Тя поклати глава. Как можеше да пази камъка, като ѝ се привиждаха разни неща!? — Извинявайте, малко ми стана лошо. Заповядайте!

— Между другото, казвам се Сабела. Просто, за да не си мислите за мен като за „бабичката“ — спомена жената, докато влизаше.

— Ама, моля ви се! Никой не си мисли... — двете се спогледаха засрамени.

— Нищо, нищо, аз не се сърдя. Вярно е, че съм стара. — Сабела с интерес разглеждаше залата. — И кой пази сега това съкровище? Някаква магия?

— Не, само ние и многото стражи в двореца — поясни Киташа.

— Сигурни ли сте, че няма магия? Отнякъде дочух, че имате голяма магьосница — някаква Саная.

— Тя прави магии, но не и в този случай.

— Много ви е хубава залата. Аз ще тръгвам, защото дворецът е голям — извини се старицата и се запъти към вратата. — Много ми беше приятно. Скоро пак ще се видим.

Принцесата и приятелката ѝ излязоха и затвориха вратите след себе си. Едва застанали отново на местата си, те чуха как някой тича към тях. Този път това беше 13-годишното момиче.

— Приятно ми е, аз съм Лирана — тя стисна ръката на Айона и после на Киташа. — Да сте виждали баба ми Сабела скоро?

— Току-що беше тук — обясни Айона с пресилена усмивка. Пресилена, защото усети как момичето пъха в ръката ѝ листче хартия. — Мисля, че тръгна натам — посочи тя.

— Много ви благодаря. Цял ден я търся. Този дворец е огромен.

И Лирана хукна в указаната посока.

— Извинявай, Киташа, дали ще можеш да се справиш сама за малко? Трябва да отида до тоалетната. — Принцесата извинително се усмихна.

— Естествено, отивай. Но не се бави, защото сигурно скоро ще се появи орда подивели мъже, които са избили всички по пътя си и идват за нас — Киташа се засмя при тази мисъл. — Разбира се, че ще се оправя. Не е зле и да поспиш малко — посъветва я тя с наставнически тон.

— Ще се възползвам от това предложение, не се притеснявай — отговори Айона и тръгна след момичето.

Когато се скри от погледа на Киташа, тя отвори ръка и разгъна листчето.

ТРЯБВА ДА ПОГОВОРИМ В СТАЯТА ЗА РОБИ НА
ГОРНИЯ ЕТАЖ
ВАЖНО Е!!! ЕЛА ВЕДНАГА!

Досега единственият човек, способен да ѝ заповядва, беше Саная. Но девойката чувстваше, че трябва да отиде и да разбере какво

става. Затова се качи по спираловидното стълбище и влезе в стаята за роби. Лирана вече я очакваше.

— Искам да ме слушаш внимателно и да не ме прекъсваш — започна момичето. Отговорът бе кимане. — Мъжете имат могъщ магьосник. Казва се Харниг. Учителката ти не е истинската Саная. Докато вие крадахте камъка, те я отвлякоха и сложиха на нейно място един от своите подчинени. Групата, с която дойдох, също е съставена от мъже. Никой не е научил за магьосника, защото никой, който е знаел за него, не е бил оставян жив. Единствените изключения са мъжете, върху които действа магията, и аз, защото съм любимката в двореца, а и те смятат, че съм много малка, за да съм опасна. Аз носех вода и храна на истинската Саная. Тя е затворена в Подземията — най-ужасното място в Кралството. И оттам може да прави магии, но не по-силни от тези на Харниг. В групата мъже имаше едно момче, което бяха омагьосали да прилича на мен (мисля, че за късмет). Саная го омагьоса и сега той си мисли, че е Лирана, а аз тръгнах с останалите. Трябваше да те предупредя. Те носят и Бронзовата брадва — тоягата на Сабела. Но вашата велика магьосница е направила магия в залата с Окото на Салюна — това ѝ коства цялата ѝ останала магическа сила, — така че не се тревожи — завърши Лирана.

Айона постоя известно време мълчаливо, осмисляйки всичко.

— Значи трябва да убия учителката си и бегълките? Ами ако те са невинни? Ако ти си тази, която е омагьосана? Ако си тук, за да проливаш невинна кръв?

Лирана стоеше и чакаше мълчаливо.

— Не-е, има прекалено много неща, които потвърждават историята ти.

Момичето се усмихна.

Изведнъж отдолу се дочу вик и нещо тежко се строполи на пода.

Айона и Лирана хукнаха към стълбата. Когато стигнаха долу, видяха Сабела с тоягата си да влиза в залата. Киташа беше в безсъзнание на пода и струйка кръв се стичаше по челото ѝ. Принцесата хвана ръката ѝ и с облекчение установи, че има пулс. Тя бе готова да влезе след жените, но момичето я задържа.

— Имай доверие на Саная, ваше височество. Не влизай вътре. Ще влезем, когато всичко свърши.

Около минута нищо не се случи. След това започнаха крясъците. Айона запуши уши, но пак чуваше писъците на полудели от страх хора. Хора, които изпитваха неописуем ужас. Принцесата се радваше, че не може да види какво става с тях. След малко всичко затихна.

— Вече мога да вляза — каза Айона и тръгна, но Лирана отново я задържа.

— Все още е опасно. Остави на мен. Може да има някой оцелял или все още да действа магията.

Момичето влезе вътре. Чу се вик на умиращ човек.

— Наистина имаше един жив — отбеляза Лирана, излизайки. — Сега вече можеш да влезеш.

Айона влезе. Първото, което видя, бе, че камъкът липсваше. Второто, което видя, беше, че на пода лежах телата на доста мъже с лица, застинали в гримаси на смъртен страх. Явно магията губеше силата си след смъртта. Най-отгоре на купчината лежеше тялото на Лирана. Бързи стъпки в коридора показаха, че убиецът ѝ бяга. Принцесата се спусна след него, но спря, защото видя, че Киташа се съвзема. Докато двете се разберат, убиецът беше далеч напред. Двете яхнаха най-бързите коне, които намериха, и препуснаха след него. Мъжът също беше взел кон, но, за щастие, бе попаднал на най-бавната кранта от конюшните. Заради това те го настигнаха за по-малко от половин час, въпреки голямата му преднина. Магията все още действаше и двете девойки наблюдаваха гърба на Лирана, която яздеше далеч напред. Постепенно се приближиха на един изстрел разстояние и Айона вдигна лъка си. Беше ѝ много трудно да застреля подобие на новата си приятелка. А и изстрел от гърба на препускащ кон не е най-лесното нещо на света. Но ето че безкрайните тренировки си казваха думата. Първата стрела не можа да уцели мъжа в момичешки образ, но мина доста близо. Втората одраска ръката му. Третата стрела прониза сърцето му. Той падна от коня си. Щом го достигнаха, девойките слязоха от конете и го погледнаха. На гърба му беше прикрепена Бронзовата брадва, а в ръце стискаше Окото на Салюна.

— Знаеш ли, никак не беше лесно да застрелям новата си приятелка, която ми помогна толкова много — призна Айона. — Ужасно се притеснявам за Саная. Смятам направо да продължа към Мъжката половина и да я измъкна оттам. Ще ми помогнеш ли?

— Ти още ли не си разбрала, че е безсмислено да ме питаш такива неща? — изсумтя Киташа. — Давай да тръгваме!

На коне им отне много по-малко време и след около два часа бяха при Границата. Решиха, че конете могат да прескочат бездната и се засилиха. Конят на Айона нямаше проблеми, но животното на Киташа беше уморено от тежестта ѝ и се подхлъзна на самия ръб. Слава богу, девойката успя да скочи преди да полети с него в бездънната пропаст. Сега вече се забавиха, защото трябваше едната да върви, а другата да язди. Но въпреки това стигнаха Синру преди мръкване. Оставиха коня в гората и слязоха надолу към града. Преструваха се на робини, макар че не им се отдаваше много (Айона бе готова да предизвика някакъв минувач, когато той без да иска я блъсна). Попитаха една жена къде са Подземята и тя им обясни как да стигнат, въпреки че ги гледеше странно. Накрая им каза, че са луди да отиват там. Те свиха рамене и тръгнаха според указанията. Първата пречка бяха двамата пазачи пред вратата. Не можеха да ги убият пред всички. Но понеже и двете бяха хубави, не им беше трудно да накарат двамата мъже да дойдат да си „поговорят“ в една тиха уличка, където пазачите останаха да лежат с прерязани гърла и без ключове. Девойките се опитаха колкото могат по-незабележимо да отключат вратата и да се вмъкнат вътре.

Зад вратата беше много тихо и влажно. Дълги каменни стълби слизаха надолу в мрака. Хванати за ръце, двете приятелки заслизаха по стъпалата. Тъкмо когато и последната оскъдна светлинка от вратата се изгуби, отдолу се появи бледото пламъче на далечна факла. Докато слизаха надолу, и двете жени усещаха по нещо леко и ефирно, докосващо лицата и ръцете им. Предполагаха, че сигурно са паяжини, но нищо не виждаха. Освен това усещаха леко туптене под краката си — може би това беше надигащият се вулкан? Най-сетне стигнаха додолу. На мъждивата светлина на единствената факла се очертаваше ужасяваща картина. Подът бе покрит като килим със стари и изсъхнали скелети. Но по-ужасното бе по стените. В многобройните окови висяха полуразложени трупове. В няколко клетки, висящи от тавана, също имаше тела. В началото не можаха да различат Саная. Но когато я видяха, огромно облекчение измести ужаса в душите им — тя беше жива и, макар че беше в парцали като труповете, изглеждаше доста добре. Девойките се спуснаха да я прегръщат. Радостни сълзи

закапах от очите и на трите жени. Принцесата разказа техните прекеждия и поиска да разбере какво се е случило с учителката ѝ.

— Това, което ти е казала Лирана, е вярно. Отвлякоха ме и ме държат тук. Опитах се да ти помогна и явно съм успяла. Слушайте, трябва да ви кажа нещо за този Харниг. Той не е магьосник. Той е същество от друг свят.

— КОЛКО ВЯРНО, МИЛА САНАЯ — гласът долетя отвсякъде. Айона и Киташа се огледаха, но не видяха никой или по-точно нищо. — НЕ МЕ ТЪРСЕТЕ, СКЪПИ МОИ, ТА ВИЕ СТЕ ВЪТРЕ В МЕН. НЯКОИ МЕ НАРИЧАТ ПОДЗЕМИЯТА, А ДРУГИ — ХАРНИГ. НО ТЕ НЕ РАЗБИРАТ, ЧЕ ГОВОРЯТ ЗА ЕДНО И СЪЩО НЕЩО. САМО ВАШАТА САНАЯ ЗНАЕ И ЩЕ ТРЯБВА ДА УМРЕ. ТЯ Е ХИТРА. ИЗПОЛЗВА МОЯТА МАГИЯ, ЗА ДА ЗАЩИТИ ВАС И УСПЯ, КОЕТО НАЙ-МНОГО МЕ ДРАЗНИ. АЗ МОГА ДА ВНУШАВАМ МИСЛИ, ОТ КОИТО СЕ УМИРА. НО НАЙ-ОБИЧАМ, КОГАТО НЯКОИ УМИРА ОТ ГЛАД ИЛИ ЖАЖДА, ДА МУ ИЗПРАТЯ НАЙ-УЖАСНИЯ МУ КОШМАР. ЗА САНАЯ ИЗВЕСТНО ВРЕМЕ НОСИХА ХРАНА И ВОДА, ЗАЩОТО МИ ДОПАДАШЕ. НО СЕГА Е ВРЕМЕ ВСИЧКИ ДА УМРЕТЕ.

— Усетихте ли едни ефирни, летящи неща, като влизахте? Това са неговите тайни мисли — обясни шепнешком Саная. — Разбрах как да го унищожа, но не мога да се измъкна от проклетите окови. Слушайте, трябва да хванете едно от тях и да го донесете тук, на светло, да му покажете собствената му тайна мисъл. После трябва да го разпорите с Меча и да пхнете Окото на Салюна вътре. Накрая го занасяте отново горе и той е мъртъв. Това същество е причина за всичките ни неприятности — той е създал двата вулкана и той ги поддържа. Ако го убие, няма да има никаква нужда отново да влизаме в Мъжката половина.

Трябваше да го убият. Това бе единственият им шанс да се измъкнат оттам. Те тръгнаха обратно нагоре.

— ХЕЙ, ГЛУПАЧКИ, ДА НЕ МИСЛИТЕ, ЧЕ ЩЕ ВИ ПУСНА ДА ИЗЛЕЗЕТЕ?! АЗ КОНТРОЛИРАМ И ВРАТАТА. КАКВО ЩЕ ПРАВИТЕ ТАМ?

Без да обръщат внимание на крясъците му, двете приятелки продължаваха да се изкачват, докато стигнаха до мястото с прелитащите неща. Сега вече, при опитите си да ги хванат, те

установиха, че летящите са много бързи. След много време, вече уморена от размахване на ръце в празното пространство, Айона чу:

— Принцесо, хванах едно! Почти не се усеща, ама съм сигурна, че го държа. Давай да се връщаме.

Докато слизаха надолу, пак започнаха да чуват крясъците на Харниг. За по-сигурно и двете хванаха тайната мисъл.

— ЕЙ, ЩЕ МЕ ИЗНЕРВИТЕ И ЩЕ ВИДИТЕ ТОГАВА! НЕ МЕ КАРАЙТЕ ДА ВИ УБИВАМ! ИСКАМ ДА МЕ ЗАРАДВАТЕ! КАКВО НОСИТЕ? О, НЕ...

В същия момент Киташа се хвана за главата и закрещя:

— Махнете ги от мен, махнете ги!!! За бога, МАХНЕТЕ ГИ!!!

После пристъпът или каквото беше там премина и тя отново стисна здраво мисълта. Сега Айона видя най-ужасното създание през живота си, сякаш извадено от кошмарите ѝ. То не можеше да бъде описано, освен че беше покрито с лиги и имаше големи и остри зъби. Създанието запристъпя към нея.

— Моля те, махни се!!! НЕ СЕ ПРИБЛИЖАВАЙ!!!

Съществото изчезна. Айона видя, че е изпуснала мисълта и отново я хвана, все още трепереща.

— Давай да свършваме по-бързо — помоли принцесата. — Тоя наистина смята да ни убива.

Още не бяха слезли от последното стъпало. Щом стъпиха върху „килима“ от скелети, силата на виденията намаля.

— АААААААААААААААААААААААААА!!!

Те също видяха мисълта. Там пишеше с големи печатни букви:

АЗ МОЖЕХ ДА БЪДА ДОБЪР

Киташа хвана здраво тайната мисъл, а Айона извади Меча. С един удар тя почти раздели нещото. Буквите изпаднаха и мисълта остана празна. Принцесата извади магическия камък от пазвата си, където беше досега, и го пъкна вътре. Нов вик на болка разтърси тъмницата. „Нека това да ти е за всички животи, загубени заради теб!“ — помисли си Айона и хукна нагоре по стълбите. Отзад долетя викът на Саная:

— Като го пуснеш, затвори очи и се обърни с гръб!

Девојката усети как нещо леко премина край нея. Беше на мястото. Тя подхвърли мисълта, завъртя се с гръб и зачака. Ярка светлина заля всичко и едва не я ослепи, въпреки че беше с гръб и бе

сложила ръце на очите си. След угасването на светлината, мракът ѝ се стори непрогледен. Но скоро видя мъждукащото пламъче на факлата и тръгна надолу.

— Наистина ли го убих? — Айона още не беше съвсем сигурна в победата.

— Уби го и още как! Браво, миличка, по-смела от теб едва ли има на земята — похвали я магьосничката. — Какво ще кажеш сега да ми отключиш гадните окови и да се махаме от тая проклета половина, а?

Трите изкачиха за последен път каменното стълбище и излязоха навън на светлината на залязващото слънце и при глъчката на тълпата. Един последен трус разтърси земята и после всичко замря. „Предсмъртен гърч“, помисли си Айона. Трите жени тръгнаха, прекараха една чудесна нощ заедно, недалеч от границата, и на другия ден вечерта си бяха у дома. Но когато се върнаха, откриха, че нов проблем чака разрешаването си. Защото да си жител на Кралството означаваше все нови и нови проблеми, а магьосничката, принцесата и крадлата бяха негови жители до дъното на душата си.

5 февруари 1998 година

Издание: Юлиана Манова, „Времето на Сатаната“ (сборник с разкази), издателство „Весела Люцканова“, 2001 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.